

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 1 iulie 2025

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a art. I pct. 1 (cu referire la art. XVI¹) din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 11.901 din 20 decembrie 2024 și constituie obiectul Dosarului nr. 3.968A/2024.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată că în cuprinsul legii criticate a fost introdus și adoptat la Camera Deputaților, Cameră decizională, un amendament care vizează instituirea unui nou beneficiar al anulării obligațiilor fiscale. Astfel, sumele achitate de Institutul Teologic Baptist din București, în perioada 2011-2016, în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România sunt considerate obligații achitate potrivit legii în sens de „*obligații fiscale reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților*”. Conform motivării amendamentului, astfel cum este acesta redat în Raportul Comisiei pentru buget, finanțe și bănci, noul text legislativ reprezintă o soluție de anulare a rezultatului unui control fiscal întreprins de Administrația fiscală a Sectorului 1 la Institutul Teologic Baptist din București, în anul 2017. Ca modalitate de punere în executare a acestor dispoziții, legea dispune și emiterea de către Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) a unei decizii de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor anterior menționate, inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, precum și obligația de comunicare a acestei decizii către Institutul Teologic Baptist din București până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2024. Se consideră că legea criticată are caracter individual, fiind concepută să impună dispoziții pentru un singur caz, determinat concret, *intuitu personae*. Astfel, instituind prin lege acordarea acestor facilități fiscale, respectiv anularea de către ANAF a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor anterior menționate, inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, Parlamentul a nesocotit dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție în componenta

sa referitoare la separația puterilor în stat, reglementând într-un domeniu ce ține de competența de reglementare a autorităților administrației publice centrale, respectiv organizarea activității ANAF, viciu de natură să antreneze neconstituționalitatea legii în ansamblul său. În acest sens este invocată jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014 sau Decizia nr. 249 din 19 aprilie 2018).

4. Se consideră că, în aceste condiții, legea contravine principiului egalității în drepturi, având caracter discriminatoriu pentru alte subiecte de drept, și, ca atare, este, sub acest aspect, în totalitate neconstituțională. Norma criticată instituie, prin lege, un privilegiu pentru beneficiarul vizat, creând un cadru legal special, derogatoriu de la regulile în materie fiscală în privința anulării unor plăți către bugetul asigurărilor sociale. În acest sens este invocată jurisprudența Curții Constituționale cu referire la principiul egalității în drepturi.

5. Prin urmare, se apreciază că legea criticată încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat, ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și ale art. 147 alin. (4), care consacră obligativitatea respectării deciziilor Curții Constituționale.

6. Sintagma „*ANAF emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor prevăzute la alin. (1)*” generează neclaritate, ceea ce este contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind susceptibilă de a crea mai multe interpretări și dificultăți în aplicare, întrucât nu se poate determina dacă anularea plății se referă la anularea modalității de executare a obligației bugetare sau la anularea obligației bugetare în sine. În prima ipoteză, pentru a se anula o plată, aceasta trebuia să fi fost efectuată în prealabil, aspect care nu se verifică în speță, iar în cea de-a doua ipoteză, anularea unei obligații fiscale ține de competența instanțelor judecătorești. Dacă textul menționat se interpretează în acest din urmă mod, rezultă că acesta încalcă art. 1 alin. (4), art. 52, 124 și 126 din Constituție. Se mai menționează că anularea unei creanțe fiscale se poate face, în cazurile limitativ și expres prevăzute de lege, de organul fiscal, în condițiile art. 266 din Codul de procedură fiscală.

7. Legea criticată instituie și o derogare de la modalitatea de exercitare de către ANAF a unor atribuții stabilite de Codul fiscal și de actele infralegale (Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală). Având în vedere conținutul reglementării, decizia de anulare emisă de ANAF nu va mai putea fi supusă controlului de legalitate, aspect ce contravine art. 52 din Constituție. Dat fiind că legea instituie o modalitate distinctă, specială de valorificare a dreptului unei persoane vătămate de o autoritate publică, o astfel de modificare echivalează și cu

stabilirea de noi condiții și limite ale exercitării acestui drept, care, potrivit art. 52 alin. (2) din Constituție, se stabilesc prin lege organică.

8. Se mai arată că, potrivit legii criticate, după emiterea deciziei de anulare, ANAF o comunică Institutului Teologic Baptist din București până cel târziu la data de 20 decembrie 2024. Ținând cont de faptul că, la data de 5 decembrie 2024, legea criticată a fost transmisă la promulgare, se consideră că, prin instituirea termenului de 20 decembrie 2024, această soluție legislativă nu poate fi pusă în executare, având în vedere necesitatea parcurgerii etapelor aferente desfășurării procesului legislativ, respectiv promulgarea, publicarea actului normativ în Monitorul Oficial al României și comunicarea către instituția interesată. Prin urmare, legea este de natură să determine o insecuritate juridică, determinată de faptul că se creează o situație de incertitudine referitoare la punerea în aplicare efectivă a prevederilor sale legale. Având în vedere că scopul adoptării unui act juridic este acela de a naște, modifica sau stinge raporturi juridice, deci de a produce efecte juridice, publicarea unui act normativ care *ab initio* nu are abilitatea de a produce aceste efecte lipsește de substanță însuși scopul legiferării, cu consecința încălcării principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, sens în care se menționează Decizia Curții Constituționale nr. 647 din 24 septembrie 2020.

9. Se mai arată că instituirea în cuprinsul unor legi a unor date de intrare în vigoare a unor prevederi sau a unor termene în care unele dispoziții ale legilor produc efecte juridice mai scurte de 20 de zile afectează și atribuția constituțională a Președintelui de promulgare a legilor, restrângând, în fapt, intervalul de timp pe care Constituția l-a prevăzut pentru șeful statului pentru analiza și evaluarea legilor transmise la promulgare, contrar art. 77 alin. (1) și (2) din Constituție.

10. Se mai arată că intervalul de timp 2011-2016 în care obligațiile fiscale, reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților, sunt considerate obligații achitate generează unele neclarități și confuzie în interpretare și aplicare. Astfel, nu rezultă cu claritate asupra căror sume se aplică dispozițiile de anulare și nici perioada de timp determinată, deja încheiată, nefiind identificate regulile aplicabile anterior sau, după caz, ulterior perioadei cuprinse între anii 2011-2016. Astfel, textul criticat nu îndeplinește standardele de calitate a legii, întrucât realizează o confuzie între obligațiile bugetare și modalitățile de stingere a acestora.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere.

12. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 1 alin. (4) din Constituție, se arată că norma criticată abilitază ANAF, care, potrivit art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013, „îndeplinește orice alte atribuții și are toate competențele conferite de lege”, să emită o decizie de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor fiscale ce reprezintă contribuții de asigurări sociale achitate deja de către Institutul Teologic Baptist din București. Niciun aspect al relațiilor sociale nu poate fi sustras acțiunii legii, pe motiv că acesta ar constitui obiectul exclusiv al unei hotărâri a Guvernului. Prin urmare, Parlamentul și-a exercitat prerogativele legislative în spiritul loialității constituționale între instituțiile fundamentale, fără afectarea

bunei funcționări a puterii executive, comportament fidel principiului separației puterilor în stat.

14. Cu referire la principiul egalității în drepturi, se arată că Parlamentul, prin textul criticat, contribuie la recunoașterea drepturilor ce rezultă din aplicarea Decretului nr. 718/1956 pentru înființarea caselor de pensii și ajutoare în cadrul cultelor din Republica Populară Română, potrivit căruia cultele recunoscute, în cadrul organizațiilor lor centrale, vor înființa case de pensii și ajutoare pentru personalul propriu în aceeași măsură în care și avocații și notarii au case de pensii proprii și nu sunt obligați să plătească contribuțiile de asigurări sociale (CAS) către bugetul asigurărilor sociale de stat.

15. Referitor la criticile privind încălcarea principiului legalității, se arată că norma criticată cuprinde două ipoteze separate, bine determinate, una vizând contribuțiile achitate în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România, iar cealaltă contribuții calculate, care se plătesc în bugetul asigurărilor sociale. Nici susținerea autorului potrivit căreia utilizarea sintagmei „ANAF emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat” nu poate fi susceptibilă de neclaritate deoarece anularea este singura modalitate, în cazul de față, pentru stingerea creanței fiscale ce izvorăște din decizia de impunere emisă de ANAF — Filiala Sectorului 1. Anularea reprezintă o modalitate de stingere a creanțelor fiscale, alături de plată, potrivit art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, plata în cazul de față fiind deja realizată către Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România. Se mai arată că celelalte aspecte criticate sunt chestiuni ce țin de interpretarea și aplicarea legii, nefiind veritabile critici de neconstituționalitate.

16. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 77 alin. (1) din Constituție, se arată că din fișa actului normativ rezultă că termenul de 20 decembrie 2024 până la care ANAF emite decizia de anulare a obligațiilor fiscale a fost introdus prin amendament în urma dezbaterilor ce au avut loc în ședința Comisiei de buget, finanțe și bănci la data de 5 noiembrie 2024. Ulterior, în data de 18 noiembrie 2024, proiectul de lege a fost dezbătut și adoptat în plenul Camerei Deputaților, urmând să fie depus la secretarul general și, ulterior, transmis Președintelui României spre promulgare. Atât la data adoptării în comisie, cât și la momentul dezbaterilor din plen, termenul instituit pentru ANAF era suficient de clar și predictibil pentru a asigura atât termenul maxim de promulgare, cât și termenul de intrare în vigoare a actului normativ, după publicarea în Monitorul Oficial al României. Transmiterea la promulgare în data de 5 decembrie 2024 nu poate echivala cu un viciu de neconstituționalitate veritabil deoarece norma constituțională oferă Președintelui un termen de maximum 20 de zile pentru promulgare, autorul constituant lăsând la aprecierea Președintelui, în funcție de factori obiectivi, să promulge legea în interiorul celor 20 de zile de la primire.

17. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

18. La dosarul cauzei, Institutul Teologic Baptist din București a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea obiecției de neconstituționalitate.

19. La termenul de judecată fixat pentru data de 18 februarie 2025, Curtea a dispus, succesiv, amânarea dezbaterilor asupra cauzei pentru datele de 11 martie 2025, 27 martie 2025, 8 aprilie 2025, 29 aprilie 2025, 15 mai 2025, 5 iunie 2025 și 1 iulie 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum rezultă din actul de sesizare, îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. Curtea, având în vedere motivarea obiecției de neconstituționalitate, constată că obiect al controlului îl constituie, în realitate, art. 1 pct. 1 (cu referire la art. XVI¹) din lege, text criticat punctual, și care are următorul cuprins:

„Art. XVI¹. — (1) *Obligațiile fiscale reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților de către Institutul Teologic Baptist din București în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România în perioada 2011-2016, se consideră obligații achitate potrivit legii.*

(2) *ANAF emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, și o comunică Institutului Teologic Baptist din București până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2024.*”

21. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat și calitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 147 alin. (4) privind obligativitatea deciziilor Curții Constituționale.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

22. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38, și Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

23. Curtea urmează să constate că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Președintele României.

24. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale

Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

25. Curtea reține că legea criticată a fost adoptată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, în procedură de urgență, în data de 1 octombrie 2024, după care a fost trimisă la Camera Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, în procedură de urgență, la data de 18 noiembrie 2024. La data de 2 decembrie 2024, legea a fost depusă la secretarul general al Senatului și, respectiv, al Camerei Deputaților, în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 20 decembrie 2024, așa încât Curtea urmează să constate că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de 20 de zile prevăzut de art. 77 alin. (3) din Constituție, astfel că urmează să se constate că aceasta este admisibilă.

26. Sub aspectul obiectului sesizării, Curtea urmează să constate că aceasta vizează o lege care nu a fost încă promulgată, astfel că poate forma obiectul controlului de constituționalitate prevăzut de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție.

27. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1) Analiza constituționalității dispozițiilor criticate în raport cu art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 52, art. 61 alin. (1), art. 124, art. 126 și art. 147 alin. (4) din Constituție

28. Curtea observă că textul criticat a fost introdus în cuprinsul proiectului de lege ca urmare a admiterii unui amendament la Camera Deputaților, Cameră decizională, justificat de faptul că „Administrația fiscală a Sectorului 1 a întreprins un control fiscal la Institutul Teologic Baptist din București (ITBB) și în urma acestuia a emis în anul 2017 o decizie de stabilire în sarcina acestuia a obligației de plată a unor obligații fiscale, contribuții sociale datorate de angajați și de angajator bugetului asigurărilor sociale de stat. Organul fiscal nu a acceptat argumentul, susținut în subsidiar și de Secretariatul de Stat pentru Culte, că Institutul, parte a Cultului Creștin Baptist din România, achită cu bună-credință și în completă concordanță cu prevederile legale Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România toate contribuțiile calculate potrivit legii. Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România funcționează în temeiul Decretului nr. 718/1956 pentru înființarea caselor de pensii și ajutoare în cadrul cultelor din Republica Populară Română, angajaților aplicându-li-se prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, republicată: *Salariații și asigurații cultelor care dispun de case de pensii sau fonduri de pensii proprii se supun regulamentelor adoptate de către organele de conducere ale cultelor, în conformitate cu statutele acestora și în acord cu principiile generale ale legislației privind asigurările sociale de stat.* Situația creată este una paradoxală, ITBB fiind ținut să plătească de două ori o obligație ce îi incumbă o singură dată. Sumele reprezentând contribuții sociale obligatorii în numele

angajaților au fost deja achitate în temeiul legii și în termenul prevăzut de lege. Însă dacă Institutul nu achită ANAF (bugetului de asigurări sociale de stat) sumele evidențiate în decizia de impunere nr. F-S1 19/27.02.2017, acumulează datorii reprezentând obligații fiscale accesorii și riscă executarea silită. Așadar, singura soluție de rezolvare a situației este prevederea expresă într-un text normativ cu putere de lege a exonerării ITBB de la o dublă plată” (a se vedea Raportul Comisiei pentru buget, finanțe și bănci din 5 noiembrie 2024).

29. Cu alte cuvinte, textul criticat privește, în mod direct, situația drepturilor de pensie ale angajaților ITBB, instituit care a plătit sumele aferente contribuțiilor către Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România, și nu bugetului asigurărilor sociale de stat, astfel cum s-a stabilit prin decizia de impunere emisă de ANAF, rămasă definitivă, ca urmare a respingerii, prin hotărâre judecătorească, a plângerii formulate împotriva acesteia. Ca atare, pentru perioada 2011-2016 acești angajați își văd drepturile de pensie afectate în măsura în care ITBB nu virează — din nou — respectivele sume, de această dată, la bugetul asigurărilor sociale de stat. În aceste condiții, legiuitorul, prin textul criticat, recunoaște situația de drept existentă și, pentru a nu fi afectate drepturile la pensie ale personalului antereferit, a intervenit și a asimilat *ex lege* suma plătită Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România ca fiind plătită bugetului asigurărilor sociale de stat pentru perioada 2011-2016. Curtea reține că un asemenea procedeu de stingere a obligației fiscale poate fi realizat numai printr-un act cu caracter legislativ.

30. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiferarea presupune normarea unor acțiuni/conduite/comportamente de la cele mai generale la cele mai concrete, chiar cazuale, gradul de generalitate al legii fiind determinat, în mod exclusiv, de decizia de oportunitate a Parlamentului. Neexistând un grad de generalitate prestabilit al reglementării, este voința exclusivă a legiuitorului să aleagă modalitatea concretă de legiferare, în raport cu obiectul de reglementare și scopul urmărit. Astfel, gradul de generalitate al unei legi este variabil în funcție de specificul relațiilor sociale reglementate și de finalitatea urmărită, sens în care legiuitorul este cel care optează pentru diferite forme și tehnici de exprimare a normelor juridice. Gradul de generalitate al legii nu are relevanță constituțională, în măsura în care scopul urmărit nu este unul personal sau particular. Prin urmare, caracterul individual al reglementării exprimă un grad de concretețe și nu se constituie într-un criteriu pentru determinarea caracterului normativ al legii. Normativitatea se apreciază după formula obiect de reglementare și scopul urmărit, astfel încât determinarea ei se realizează de la caz la caz (Decizia nr. 139 din 3 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 25 martie 2021, paragrafele 104 și 108).

31. În cazul de față, Curtea constată că reglementarea situației personalului unui cult religios din perspectiva drepturilor acestuia de pensie reprezintă o decizie de oportunitate a Parlamentului, care asimilează plățile efectuate în perioada 2011-2016 către Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România cu plata datorată bugetului asigurărilor sociale de stat în scopul asigurării și garantării drepturilor de pensie ale personalului antereferit. O asemenea soluție legislativă vizează aplicarea unui anumit tratament juridic unei anumite categorii de persoane în scopul garantării drepturilor lor constituționale, ceea ce demonstrează că legea are caracter normativ, indiferent că obiectul său de reglementare vizează o categorie de persoane mai restrânsă și, în consecință, determinabilă. Reglementarea situației juridice a acestei

categorii de persoane nu aduce în discuție crearea unui tratament privilegiat al acestora, ci reglarea unui dezechilibru generat ca urmare a modului de aplicare a normelor juridice, coroborată cu trecerea unui interval de timp considerabil care face dificil de remediat situația persoanelor în cauză în lipsa recurgerii la o ficțiune juridică (considerarea plăților efectuate către o entitate ca fiind făcute către o altă entitate). Totodată, textul criticat nu aduce atingere competenței instanțelor judecătorești în domeniul fiscal și nici autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești pronunțate cu privire la decizia de impunere incidentă în cauză; din contră, recunoaște efectele acestora și stabilește o modalitate de rezolvare a situației generate în privința drepturilor de pensie ale personalului unui cult religios.

32. Ca atare, Curtea reține că textul criticat nu încalcă art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 52, art. 61 alin. (1), art. 124 și 126 din Constituție.

33. Totodată, jurisprudența Curții Constituționale invocată cu privire la imposibilitatea reglementării prin lege a unui domeniu determinat concret, în considerarea unei rațiuni individuale și *intuitu personae* a reglementării, nu este incidentă în cauză, întrucât scopul urmărit prin reglementarea criticată ține de realizarea politicii legislative și nu se circumscrie exclusiv unor probleme de interes strict personal și particular, cu consecința creării unor privilegii personale/private. Prin urmare, art. 147 alin. (4) din Constituție nu a fost încălcat.

(2.2) Analiza constituționalității dispozițiilor criticate în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție

34. Din analiza textului criticat Curtea reține că este neechivoc faptul că sumele achitate în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România în perioada 2011-2016 se consideră „obligații achitate potrivit legii”, iar decizia ANAF la plata de către ITBB a aceleiași sume în contul bugetului asigurărilor sociale de stat se anulează, tocmai pentru a nu se face o plată dublă de către ITBB. Cu alte cuvinte, prin intermediul unei ficțiuni juridice (considerarea unei plăți incorecte ca fiind corectă), suma plătită unei entități este considerată a fi fost plătită entității căreia, în realitate, i se datora respectiva sumă. Astfel, problema deficienței de redactare nu se susține.

35. Totodată, Curtea observă că modalitățile de interpretare a normei juridice criticate, aplicarea sa concretă de către ANAF și corelarea formulelor redacționale cu cadrul normativ existent în vigoare sunt aspecte care excedează competenței Curții Constituționale.

(2.3) Analiza constituționalității dispozițiilor criticate în raport cu art. 77 din Constituție

36. Cu privire la faptul că, potrivit legii criticate, după emiterea deciziei de anulare, ANAF o comunică ITBB până cel târziu la data de 20 decembrie 2024, în condițiile în care legea a fost trimisă la promulgare la data de 5 decembrie 2024, Curtea observă că termenul prevăzut de legea criticată nu este unul imperativ, absolut, ci unul relativ, astfel că nerespectarea acestuia nu afectează validitatea deciziei de anulare a plății. Dacă, din diverse motive, care țin de parcursul legislativ al actului normativ analizat, legea este promulgată după acest termen, obligația principală, de anulare a deciziei, nu este afectată, iar faptul că, în aceste circumstanțe, comunicarea se realizează după termenul-limită stabilit nu produce niciun efect juridic asupra validității deciziei de anulare. Prin urmare, un astfel de termen fixat nu perturbă derularea procedurilor constituționale și nici nu poate fi perceput ca un element de presiune asupra Președintelui României pentru a accelera promulgarea legii. Ca atare, textul criticat nu încalcă art. 77 din Constituție.

37. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. I pct. 1 (cu referire la art. XVI¹) din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 iulie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale,

semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

★

OPINIE SEPARATĂ

În **dezacord** cu soluția pronunțată de Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, de respingere ca neîntemeiată a obiecției de neconstituționalitate formulate de Președintele României cu privire la *Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative*, formulăm prezenta **opinie separată**, considerând că obiecția trebuia să fie admisă întrucât legea criticată încalcă următoarele dispoziții din Constituție:

— art. 1 alin. (4) din Constituție privind principiul separației și echilibrului puterilor;

— art. 1 alin. (5) din Constituție privind principiul legalității și al securității raporturilor juridice.

1. Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative a introdus în textul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 un nou articol, respectiv art. XVI¹, prin care se stabilește că „*Obligațiile fiscale reprezentând contribuții de asigurări sociale achitate în numele angajaților de către Institutul Teologic Baptist din București în contul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului Creștin Baptist din România în perioada 2011-2016, se consideră obligații achitate potrivit legii*” și se reglementează obligațiile Agenției Naționale de Administrare Fiscală în ceea ce privește această situație, respectiv faptul că „*emite decizia de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv a*

dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, și o comunică Institutului Teologic Baptist din București până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2024.”

2. În legătură cu situația concretă vizată de dispozițiile criticate se constată că Agenția Națională de Administrare Fiscală a întreprins la data de 27.02.2017 un control cu privire la Institutul Teologic Baptist din București, în urmă căruia a emis Decizia nr. 302 din 7.09.2017, prin care a obligat Institutul Teologic Baptist din București la vărsarea unor contribuții de asigurări sociale de stat. Decizia menționată și raportul de inspecție fiscală ce a stat la baza acesteia au fost contestate în instanță de către Institutul Teologic Baptist din București, acțiune ce a făcut obiectul Dosarului nr. 8.186/2/2017 format în cadrul Curții de Apel București, care a admis acțiunea prin Sentința nr. 1.943/2018. Ulterior, prin Decizia nr. 5.400 din 9 noiembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul formulat împotriva sentinței anterior menționate a Curții de Apel București și a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de către Institutul Teologic Baptist din București. Prin urmare, dispozițiile legale criticate își propun să schimbe situația juridică stabilită într-un caz concret printr-o hotărâre judecătorească definitivă, cu autoritate de lucru judecat, și să oblige un organ de specialitate al administrației publice centrale expres identificat la o conduită de asemenea expres identificată. În afară de faptul că o astfel de normă juridică nu are caracter general și impersonal, ea contravine și principiului separației puterilor în stat prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție, prin încălcarea de către puterea legislativă atât a competențelor puterilor executive, cât și a competențelor puterii judecătorești.

3. Potrivit art. 1 din cadrul Hotărârii Guvernului nr. 520/2013, Agenția Națională de Administrare Fiscală este un organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică

cu personalitate juridică aflată în subordinea Ministerului Finanțelor Publice. Această autoritate administrativă centrală a stabilit printr-un act administrativ individual (Decizia nr. 302 din 7.09.2017) anumite obligații fiscale în sarcina unui subiect individual de drept (Institutul Teologic Baptist din București). Or, norma juridică criticată, deși se regăsește într-un act *normativ* al Parlamentului, arată că numai aceste obligații fiscale, care revin doar acestui subiect individual de drept, „se consideră obligații achitate potrivit legii”.

4. Într-o jurisprudență constantă Curtea Constituțională a stabilit că „acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție și transformarea acesteia în autoritate publică executivă” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013; Decizia nr. 777 din 28 noiembrie 2017; Decizia nr. 643 din 24 septembrie 2020). De asemenea, Curtea a arătat în mod repetat că reglementarea de către Parlament în cazuri determinate este de natură să contravină „dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, Parlamentul intrând în sfera de competență a autorităților executive, singura autoritate publică cu atribuții în organizarea executării legilor, prin adoptarea actelor cu caracter administrativ” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014; Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007).

5. Or, în cazul de față Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 reglementează într-un domeniu care aparține în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, respectiv constatarea stingerii unor creanțe fiscale aparținând unui subiect individual de drept, subrogându-se Agenției Naționale de Administrare Fiscală, ca organ al administrației publice specializat în materie fiscală și având competența de a organiza executarea legii și a sancționa contravențional nerespectarea sa. Intervenția puterii legislative vizează un raport juridic determinat, ce a făcut deja obiectul unui act administrativ individual, cu scopul și consecința stingerii efectelor juridice ale respectivului act administrativ. În acest mod, Parlamentul a încălcat principiul separației puterilor în stat prin încălcarea atribuțiilor puterii executive.

6. În plus, actul administrativ ce a constatat existența creanțelor fiscale considerate „achitate” prin efectul normei legale criticate a fost supus controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, iar această procedură judiciară s-a finalizat cu pronunțarea Deciziei nr. 5.400 din 9.11.2021 de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin care Institutul Teologic Baptist din București a fost obligat la plata creanțelor. Or, norma legală criticată echivalează cu o ștergere a datoriei fiscale, contrar hotărârii judecătorești rămase definitivă și intrată în puterea lucrului judecat, în acest mod puterea legiuitoare împietând asupra puterii judecătorești.

7. Curtea Constituțională a României, în Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, a arătat că: „În virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției. Dreptul de control al Parlamentului se exercită și asupra modului cum funcționează organele puterii judecătorești, el stabilind, în acest scop, regulile după care se desfășoară activitatea de judecată. Potrivit Constituției, acest drept, însă, se poate exercita numai cu respectul autorității lucrului judecat și fără a împiedica instanțele

judecătorești de a-și exercita misiunea lor, prevăzută de art. 125 din Constituție, de realizare a justiției. O imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. De aceea, o dispoziție legală prin care se suspendă cursul judecății sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate este neconstituțională.” Prin urmare, reglementarea de către Parlament a unor măsuri ce privesc „cauze determinate” ce fac sau au făcut obiectul unor cauze de pe rolul instanțelor judecătorești atrage încălcarea principiului separației puterilor în stat.

8. Mai mult, așa cum Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr. 524 din 7 iulie 2015, chiar „dacă opțiunea legiuitorului este pentru revocarea sau anularea actului administrativ, aceasta nu poate opera decât în condițiile stipulate de lege, respectiv măsura nu poate fi dispusă decât de o instanță judecătorească, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 554/2004”. Or norma legală criticată în prezenta cauză impune Agenției Naționale de Administrare Fiscală să emită o decizie de anulare a plății către bugetul asigurărilor sociale de stat a obligațiilor fiscale constatate prin Decizia nr. 302 din 7.09.2017, inclusiv a dobânzilor, penalităților și tuturor accesoriilor aferente, fără a menționa existența controlului judiciar și contrar unei hotărâri judecătorești.

9. Cât privește posibila încadrare a dispozițiilor legale criticate în categoria celor de amnistie fiscală, așadar, de anulare a unor obligații fiscale indiferent de izvorul lor, o astfel de prevedere ar trebui să îndeplinească anumite condiții. În primul rând, amnistia, prin însăși definiția termenului, reprezintă o măsură generală și impersonală de anulare a unor obligații sau de înlăturare a răspunderii penale sau fiscale, persoanele cărora li se va aplica fiind cel mult determinabile, iar nu un subiect individual de drept expres identificat precum în cazul de față. În al doilea rând, amnistia fiscală presupune o manifestare expresă de voință din partea legiuitorului în sensul anulării unor obligații fiscale neachitate, iar nu „considerarea ca achitate potrivit legii” a unor obligații fiscale greșit plătite. Suplimentar, considerarea unor creanțe fiscale drept „achitate” nu poate echivala cu un mijloc de stingere a acestora în conformitate cu normele fiscale și de procedură fiscală din România. Potrivit art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, „creanțele fiscale se sting prin plată, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție, dare în plată și prin alte modalități prevăzute expres de lege”, fără a fi prevăzută măsura „considerării ca achitate”. Prin urmare, norma legală criticată se prezintă mai degrabă ca un mijloc de combatere a efectelor juridice ale unui act administrativ individual, a cărui validitate a fost confirmată printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție. O astfel de conduită din partea Parlamentului periclitează securitatea raporturilor juridice și încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție.

În concluzie, pentru toate aceste motive considerăm că dispozițiile art. XVI1, introdus prin art. I pct. 1 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2024 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare în domeniul gestionării creanțelor bugetare și a deficitului bugetar pentru bugetul general consolidat al României în anul 2024, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, sunt neconstituționale.

Judecător,

Elena-Simina Tănăsescu